

JAN A VELKÁ ZELENÁ OBLUDA

Skutečný příběh z Thajska

„Už je to tak - uvízl jsem tady,“ bručí si Jan mrzutě. „Cesta do údolí je zavřená.“

„S takovým velikánem naše malé pily nic nepořídí,“ míní jeden z vesničanů. Hlouček, který se mezitím shromáždil kolem Jana, přizvukuje.

„Je to obr!“

„Ani přes něj nevidím.“

„Proč asi spadl?“

„To je ale potvora!“

„Ano,“ musí uznat Jan, „je to pořádně velký strom.“

Několik silných mužů do něj strká, jako by s ním chtěli pohnout. Marná práce, strom se nehne ani o píd'. Vypadá jako mohutný obr, chrápající na své posteli.

Slunce praží na vesničany, kteří se sešli kolem misionáře ze Skotska. Přijel k nim do hor džípem - až docela na konec světa. Všichni zírají na strom a brebentí jeden přes druhého. Zní to jako bzukot včelího roje. Uvažují a rokují, jak tu překážku odstranit.

„Učiteli, učiteli, já už vím, jak na to,“ zvolá najednou ořechově hnědý mladík. „Včera jsi nám vyprávěl, že Bůh vyslýchá modlitby. Proč se tedy nepomodlíš? Popros Boha, aby ten strom odklidil.“

Najednou je úplné ticho. To je ono! Ten bílý muž jim přišel do hor vyprávět o Bohu. Má s sebou přístroj, který se jmenuje projektor. Jeho svit ozařoval temný tropický večer jako malý měsíc a na plátně se rozsvěcovaly obrázky. Byl na nich také muž jménem Ježíš - Boží Syn.

„Ježíš nám může odpustit vše, co není v pořádku,“ vyprávěl misionář. „Nemusíte se už bát zlých duchů. Ježíš dává nový život, přináší radost. Až zemřeme, může nás přivést do krásného nového domova, do nebe.“ A také tuhle větu řekl, vzpomínají si docela přesně: „Bůh odpovídá i na naše modlitby.“

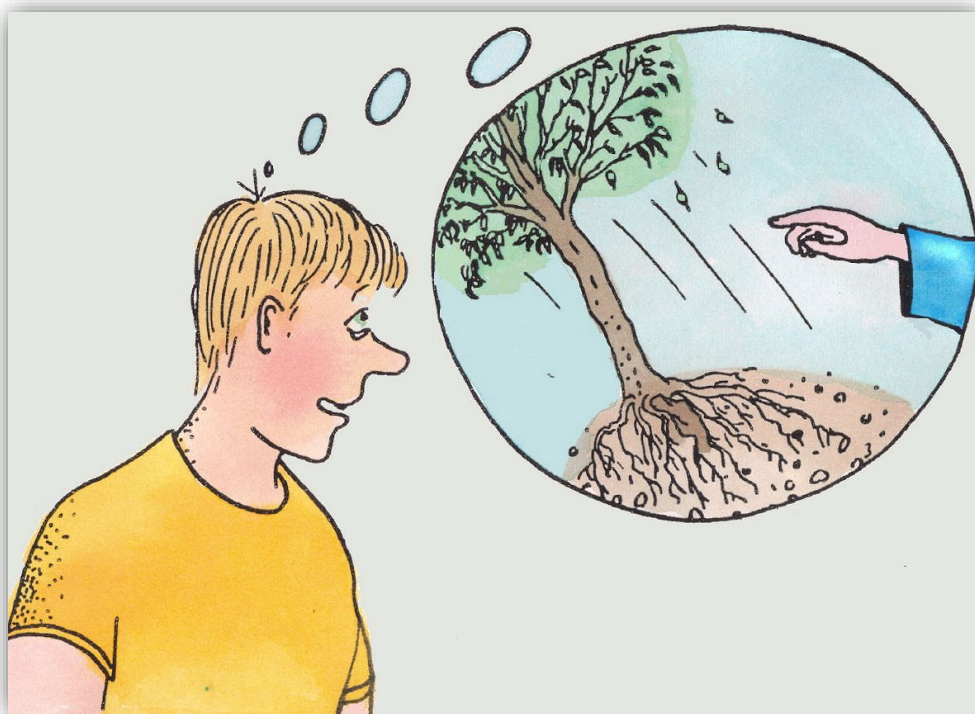
Jan několikrát nervózně polkne. Ano, on věří, že Bůh vyslýchá modlitby. Ale odklidit strom? Mohl by skutečně strom zmizet a uvolnit cestu přes hory?

Vtom ho napadl jeden verš z Bible. Jakkoli svérázně to snad zní, mluví se tam o stromu. „Když budeš věřit,“ stojí tam, „pak můžeš tomuto stromu říct ‚vytrhni se a přesad se do moře‘, a on tě poslechne.“ To řekl Ježíš.

„Neuvěřitelné,“ pomyslí si Jan, „nikdy jsem neviděl, že by modlitba pohnula stromem, ale všechno se musí někdy prožít poprvé.“ A tak se modlí na cestě před všemi vesničany, hlasitě, v thajštině:

„Milý Bože, Otče nebeský, vyprávěl jsem těmto lidem o tobě. Teď bych měl pokračovat v cestě a přinést tvou radostnou zprávu do další vesnice. Prosím, odstraň ten strom z cesty, abych mohl jet dál. Amen.“

Bylo by možné, aby strom zmizel? Jan by nejraději nechal oči ještě zavřené. Zdvihá pomalu hlavu - strom leží stále na místě, napříč cesty, obrovský, mohutný, nehybný, s mnoha větvemi a listy.

Vtom přichází jakýsi muž. „Učiteli! Učiteli!“ volá, „počkej, neodjížděj ještě!“

„Hm, stejně není kam,“ pomyslí si Jan trochu pobaveně, „nemám kudy odjet.“

„Učiteli, můžeš přijet i do naší vesnice a taky tam ukázat ten film?“

„Byl jsem u vás přece dva dny,“ odpoví Jan trochu zmateně.

„Ne, ne,“ vysvětlují mu jeden přes druhého. „On není z naší vesnice.“

Jan úplně popletený. Cožpak nedojel až na konec horské cesty?

Naplánoval si, že začne s promítáním v nejvzdálenější vesnici na konci silnice a cestou zpět se zastaví ve všech ostatních vesnicích. Až přijdou monzunové deště, neměly by ho zastihnout někde nahoře, odříznutého rozvodněnými řekami.

„Vůbec jsem netušil, že tam nahoře je ještě nějaká vesnice,“ říká konečně.

Jedna tam skutečně je. Vesnice, kde končí silnice, není poslední. Ale jak se tam dostat? Žádná cesta! Dokonce ani pěšina!

„Nemůžu film ukázat, když nepojedu džípem,“ vysvětluje, „a cesta dál nevede.“

„Žádný problém,“ míní cizinec, „tady cesta bude. Prorazíš si ji tím džípem.“

Jan vyleze do vozidla, nastartuje, zařadí zpátečku a pak první rychlost. A již odjíždí spolu s průvodcem na skutečnou konečnou.

Několik vesničanů běží za džípem. Brzy ho dohoní, pověsí se na něj nebo si sednou na blatníky a kapotu, takže vůz vypadá z dálky jako pestrý míč, který se pomalu kutálí vpřed.

Po nějaké době vesničané opět seskáčou a zamávají na rozloučenou, zatímco vozidlo si razí cestu dál nahoru do hor.

„Přes to rýžové pole,“ ukazuje spolujezdec Janovi, „potom přes to druhé a ještě přes to další tam vzadu.“

Nějak se tam s džípem dokodrcají. Několikrát zastaví na můstcích, které vedou přes vodopády mezi rýžovými poli. Konečně džíp projede úzkým průsekem v džungli, který však končí v řece.

„Kde zůstala cesta?“ ptá se Jan.

„Tamhle!“ muž ukazuje přímo před sebe.

„To není žádná cesta, to je řeka,“ trvá na svém Jan.

„To je taky cesta,“ vysvětluje průvodce.

A tak vjedou do řeky a pokračují proti proudu. Když leží v cestě příliš velké balvany, vystoupí do vody a odvalí je stranou.

O dvě hodiny později, po třech kilometrech, je řečiště dovede přímo do neznámé vesnice.

Pan Boon vraští čelo. Sedí v trávě na okraji dřevorubeckého tábora asi deset kilometrů od vesnice a přemýšlí. Čím déle přemýšlí, tím je ustaranější. Odpolední slunce pálí, a kdyby neměl starosti, lehnul by si a zdírmnul. Je už starý a trochu shrbený, a dnes je obzvlášť unavený.

Ale teď nesmí v žádném případě spát. Unaveně se zvedne, vezme svou hůl a jde ještě jednou naproti k pastvině.

„Taskere?!“ volá, „Taskere?!“ Ale Tasker nepřichází. Všichni ostatní sloni se spokojeně pasou. Jen Tasker chybí. A to je jeho miláček.

Pan Boon se belhá k domorodcům, kteří právě bourají svůj tábor. „Nic naplat,“ říká, „musím ho jít hledat.“ Takový slon je příliš cenný, než aby ho mohl ztratit.

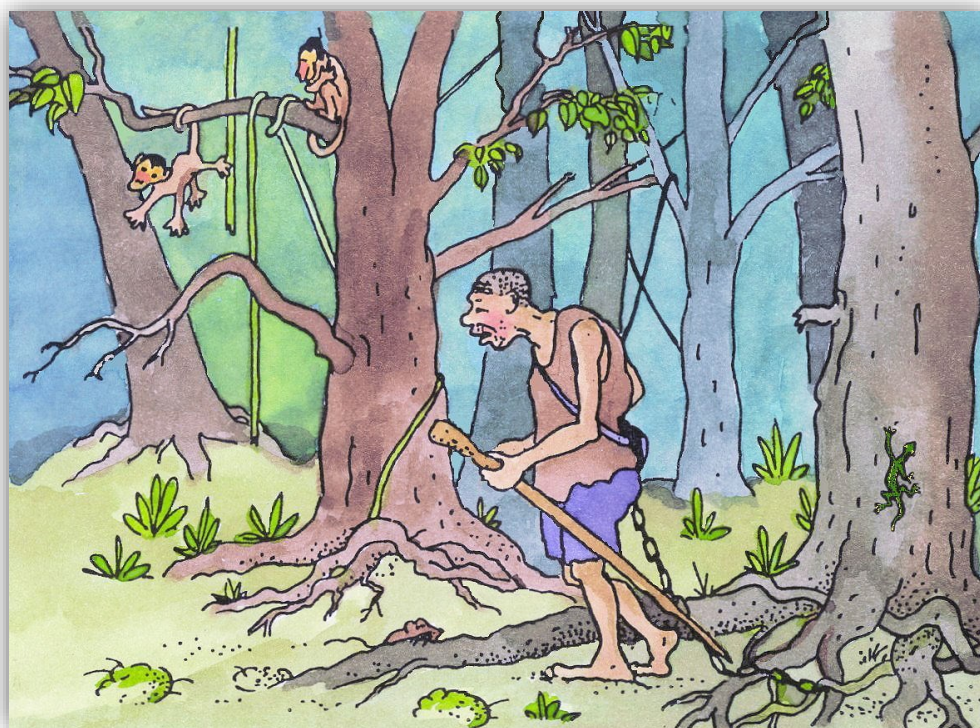
„Vezmi si s sebou něco k jídlu!“ říká jeden z mužů. „Je dost možné, že ho budeš hledat několik hodin.“

„A nezapomeň na řetězy,“ připojuje k tomu jiný, „abys ho mohl připoutat, až ho najdeš.“

„Buď opatrný!“ varují ho, „v džungli jsou všelijaká divoká zvířata.“

Smutný a skleslý se vydá pan Boon na cestu. „Možná Taskera už nenajdu,“ pomyslí si. „Co když ho někdo ukradl?“

Najednou objeví Taskerovy šlápoty. Vedou přímo do džungle, jakoby ho někdo odvedl...

V Thajsku přichází noc náhle. Slunce rychle zmizí za hradbou džungle. Prales je náhle cizí, tajemný. Stařík ví, že je nebezpečné jít ještě dál. Je už tak temno, že Taskerovy stopy nemůže rozeznat. Právě tak by nezpozoroval ani hady v křoví.

Přestože je již starý a shrbený, vyzná se pan Boon v divočině ještě docela dobře. Pomocí visících lián se dostane na nízký strom a udělá si tam pohodlné lůžko. Unavený a vyhládlý sní svou večeři a brzy nato tvrdě usíná.

Probudí se, teprve když se na východní obloze objeví stříbrošedý proužek. Ptáci v džungli zdraví nový den radostným cvrlikáním. Vytrvalým voláním a ostrým křikem se postarají o to, aby se pan Boon dokonale probudil.

„Tasker,“ je jeho první myšlenka. Musím ho za každou cenu najít. Je už dost světla, abych mohl sledovat stopu. Slez se stromu, sebere zbytek večere, řetěz a svou krátkou starou hůl a jde dál.

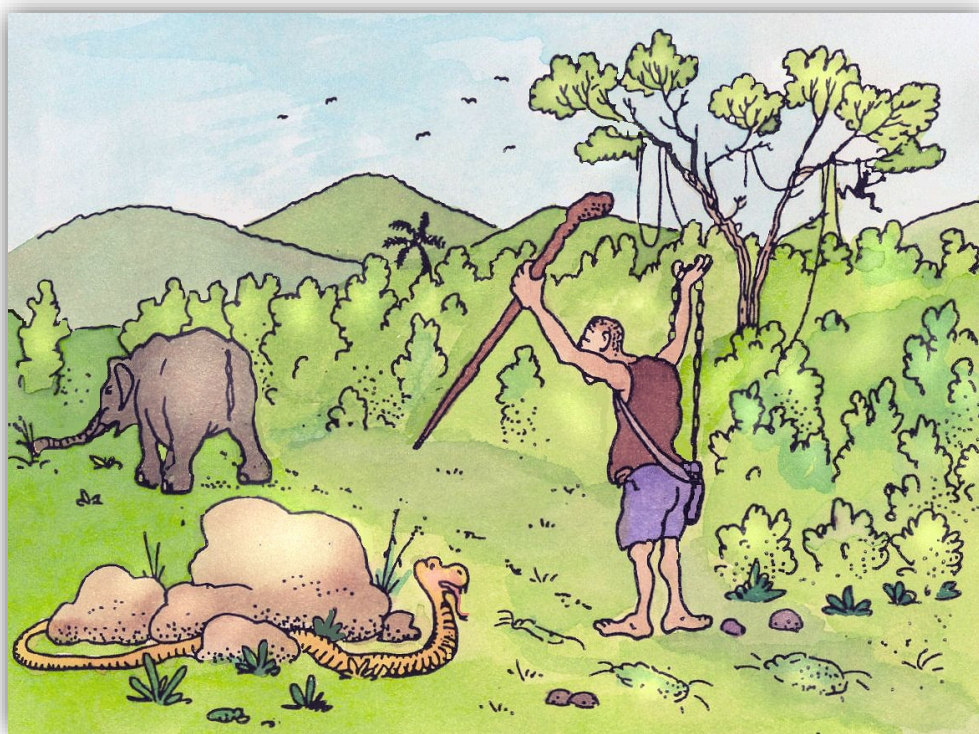
Celý den sleduje Taskerovy stopy. Může přesně zjistit, kde si jeho slon udělal přestávku k jídlu a pak dupal dál, vytrvale stejným směrem.

Kdyby ho poštípaly včely, byl by jistě běhal dokola jako splašený. Stopa však nenasvědčuje, že by slon utíkal.

„Zvláštní,“ říká si pan Boon.

Je jen jediné vysvětlení: někdo musel Taskera vzít na provaz a odvést. Pan Boon si nepřeje nic víc, než aby stopy někde v džungli skončily a před ním se vynořilo to tlusté šedivé Něco. Ačkoli celý den sleduje uprchlíka jako skaut stezku, nastala noc dříve, než ho našel. A tak zase leze na strom, aby tam přečkal další noc. Ale tentokrát už nemá co jíst.

Jakýsi pták zavříská. Nové ráno probudí džungli. Co přinese tento den? Najde pan Boon konečně svého starého dobrého Taskera?

A skutečně! Tamhle je! Velký a silný, šedý a mohutný! Ale nikdo u něho - žádný zloděj a žádný provaz!

„Taskere,“ rozběhne se k němu radostně pan Boon, „Taskere!“ a vybalí řetěz. Když se shýbá, aby ho za jednu nohu přivázal, dá se uprchlík zase do pohybu a pochoduje dál, jako by jeho cesta ještě neskončila.

„Leží ještě strom přes cestu?“ Uplynuly dva dny od chvíle, kdy si Jan se svým džípem prorazil cestu rýžovými poli a řekou k nejvzdálenější vesnici. Opět prozářil svým projektorem tropickou noc a posvítit světlem Božího Slova na temnotu hříchu.

Náčelník stojí před svou dřevěnou chatkou. „Ten strom - nevím, asi tam ještě leží. Neslyšeli jsme žádné nákladní auto. Půjdu s vámi podívat se, jak to vypadá.“

Samozřejmě nejde sám. Celá vesnice chce vědět, co bude dál. Pestrý se dav dá do pohybu. Také ze sousední vesnice přicházejí lidé.

„Vesničané tam nahoře byli velmi rádi, že jsem i jim mohl povědět o Ježíši. Pevně věřím,“ dodává Jan, „že to Bůh mi zahradil cestu, abych s tou dobrou zprávou šel k nim.“

„Učiteli,“ ozve se mladík, který mu už před dvěma dny dobře poradil, „chtěl bych ti něco říct. Tam nahoře žádné další vesnice nejsou. Modli se ještě jednou. Snad Bůh ten strom teď odstraní.“

Džíp skřípavě zastavil. Dorazil tam, kde cesta vede dál přes kopec a do města. Strom tam ještě pořád leží. Jan, obklíčený vesničany, se modlí v thajštině, aby mu všichni rozuměli:

„Děkuji ti, Pane, že jsi mě dovedl i do té další vesnice. Ale teď musím zpět, než nastane období dešťů. Ty víš, že s tím stromem nepohneme. Prosím, Pane, udělej to pro nás!“

Jan opatrně otevře oči. Je úplné ticho. Jen docela v dálce je slyšet křik ptáků z džungle a povyk opic. Také thajští domorodci tají dech. Ale strom dál leží na místě.

Najednou se odkudsi vynoří nějaký malý muž. Postaví se před misionáře a upřeně ho pozoruje, jako by nikdy neviděl bělocha. Se svými křivými zády a s holí vypadá, jako by právě vystoupil z nějaké pohádkové knížky, aby se svou kouzelnou hůlkou předvedl nějaké umělecké kousky.

„Odkud přišel?“ ptá se stařík a při tom ukazuje na Jana, „a kam má namířeno?“

„Přišel jsem z údolí,“ odpovídá Jan přímo. Tazatel je překvapen. Cizinec, bílý muž - a mluví jeho mateřským jazykem?!

„A rád bych navštívil pár vesnic na cestě dolů,“ dodává Jan.

„To ale nejde, protože v cestě leží strom,“ zjišťuje ten malý stařík.

„Právě. Celou dobu se radíme, jak ho odklidit,“ vysvětluje Jan.

Malý shrbený muž si strom prohlédl odshora až dolů, poklepe na něj holí, rozhrne pár větví, přejde na druhou stranu, šťouchne holí znovu do kmene, zkoumavě mrkne nahoru k větvím a celé to ještě jednou zopakuje.

„Já ho odklidím,“ řekne, a s tímto neuvěřitelným slibem přejde na druhou stranu a jde kousek dolů po cestě. Jan si stoupne na špičky, aby tam přes kmen stromu dohlédl, a vidí, jak stařík mizí v džungli.

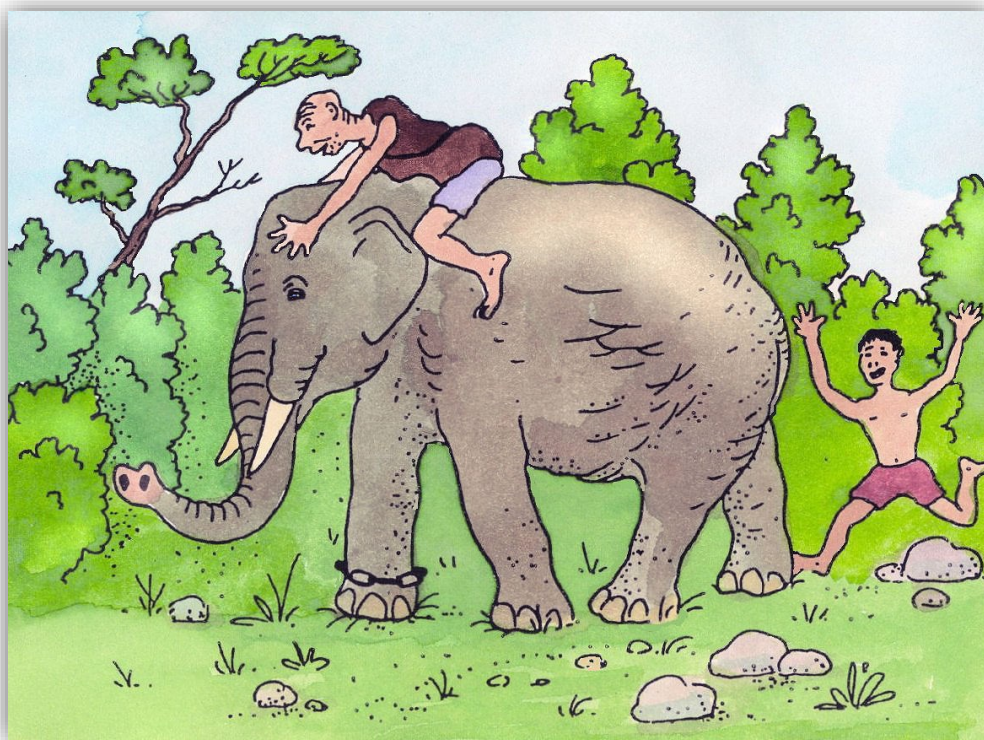
„Ten to nemá v hlavě v pořádku,“ volají vesničané. „Jak může takový dědek odklidit tak obrovský strom? My jsme to přece zkoušeli společně a nešlo to.“

„Odkud je?“ ptá se Jan.

„Nikdy jsme ho neviděli,“ odpovídají. „Pomatenec, z ničeho nic se tady objeví, řekne si docela klidně, že strom odklidí, a zase zmizí v džungli.“ Všichni se hlasitě rozesmějí.

Ale pak náhle všechno ztichne. Co to? Jakýsi těžký dusot se blíží. Dup - dup. Dup - dup.

Všichni napjatě zírají na cestu před nimi. Jasný vzduch k nim nese stále zřetelněji těžký dupot, který stále sílí, dup - dup, dup - dup, až se najednou ten shrbený stařík opět vynoří. Vysoko nahoře! Všichni ho mohou vidět i přes povalený strom. Jede na ohromném slonu.

„Jen dál, Taskere, no tak,“ volá. „Jen dál! A teď pryč tady s tím! Jen do toho, brachu! Ty to zvládneš, starouši!“

Slon ovine chobot kolem mohutného obra. Celou tu tíhu nadzvedne a o kus odsune.

Skřípot, praskot a rachot proniká do uší diváků, zatímco mužík povzbuzuje šedého obra, na jehož hřbetě sedí. Vesničané stojí jako přikovaní. Bez hlesu civí a žasnou, až Tasker odsune zelenou obludu dostatečně daleko, aby džíp mohl projet.

„Tak to by bylo,“ řekne cizinec a popleská svého slona po hlavě a chobotu. „Copak jsem to neříkal? Tak jsem ten strom odklidil.“

„Odkud jste? Jak jste se sem dostal, právě když jsme vás potřebovali?“ Domorodci ho zasypávají otázkami.

„Jsem z dřevorubeckého tábora, daleko odsud, z druhé strany hor,“ odpovídá jejich pomocník.

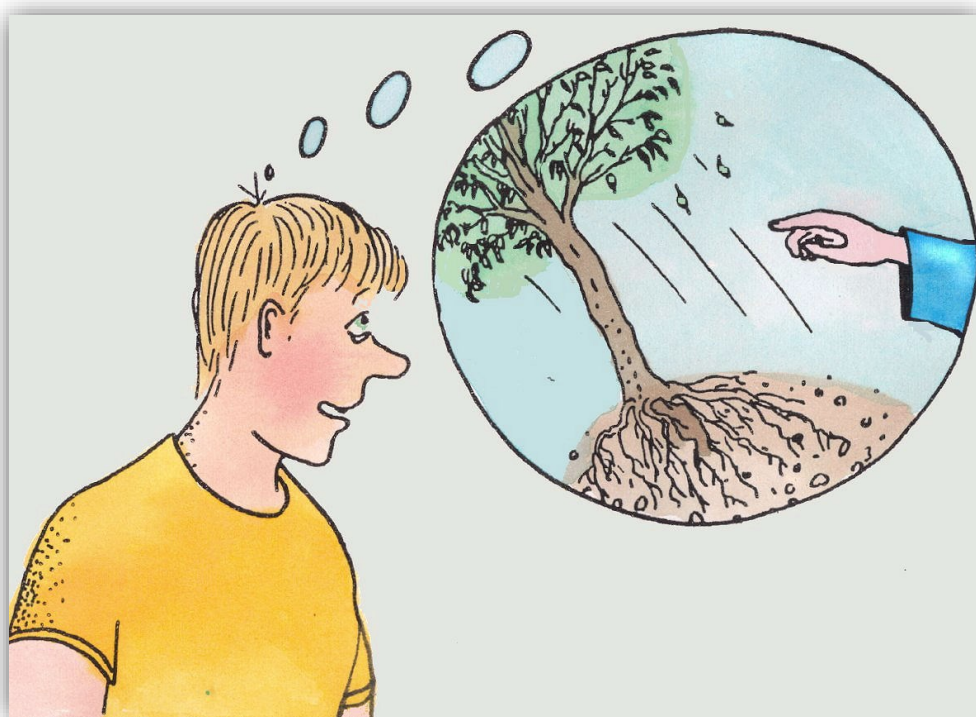
„Mám pět slonů.“ „Ó,“ zvolají všichni sborem, „pět slonů!“ To musí být bohatý člověk!

„No, především jsem nechal slony pást na pastvině. Tento zde, můj oblíbený starý slon, si to namířil přímo do džungle. To dělává častěji, ale odpoledne se vždycky vrátí.“

S napětím, jak se budou tvářit, pozoruje své posluchače. Pak pokračuje: „Ale tentokrát se do tábora nevrátil.“

A pak jim pan Boon vypráví o svém dobrodružství v džungli na cestě za Taskerem. „Právě tam dole na cestě jsem ho zase dohonil,“ končí svůj příběh, „a rychle jsem mu navlékl řetěz, aby mi zase neutekl. No a pak jsem uslyšel hlasy, vaše hlasy zde. A tak jsem přišel, abych vás poprosil o něco k jídlu a pití, než se vydám na cestu domů.“

Také Janova ústa zůstala otevřená údivem. Napjatě poslouchá každé slovo. Brzy však jeho údiv vystřídá obrovská radost. Nejraději by se dal do tance a hlasitého, jásavého zpěvu. Právě především stál na tomto místě a prosil Boha, aby strom odklidil. A především Tasker utekl. Bůh začal odpovídat na modlitbu právě v době, kdy ji Jan k němu vyslal.

Jan poděkuje panu Boonovi a jeho dobrému silnému Taskerovi a naskočí do džípu. Zamává svým thajským přátelům a všichni volají: „Na shledanou!“

Když projíždí volnou silnicí, víří mu hlavou myšlenky. „Zatímco slon byl na cestě sem, poslal mě Bůh do jiné vesnice. Do vesnice, o níž jsem vůbec nevěděl. Překážka na cestě způsobila, že jsem mohl říct něco o Ježíši ještě dalším lidem.“

„Jsem rád, že se to všechno tak přihodilo,“ říká si v duchu.

„Je to tak, Bůh vyslýchá modlitby, a teď taky vím, že i překážky může použít k zvláštnímu účelu. To musím doma hned vyprávět.“

Šlápne na plyn, neúnavný džíp poskočí a zmizí v oblaku prachu.

Autor: Sheila Miller, Overseas Missionary Fellowship

Překlad: Pavel Mareš

Ilustrace: Stanislav Fast / Maruška Lehocká

Layout: Manuela Jungová

České vydání © TIM 2,2 z.s. - www.timdvadva.cz

